"विक्रमते" समर्थो भवति॥ सामान्येन विहितानां हविषां दे-
वताविशेषान् विधत्ते। "अग्नये पवमानाय। अग्नये पावकाय।
अग्नये शुचये। यदग्नये पवमानाय निर्वपति। पुनात्येवैनम्।
यदग्नये पावकाय। पूत एवास्मिन्नन्नाद्यं दधाति। यदग्नये
शुचये। ब्रह्मवर्चसमेवास्मिन्नुपरिष्टाद्दधाति" इति [१०] "पव-
मानः" स्वयं शुद्धः। "पावकः" अन्यस्य शोधकः "शुचिः"
दीप्यमानः। तत्र प्रथमेन यजमानस्य शुद्धिः। द्वितीयेनान्न-
प्राप्तिः। तृतीयेन फलद्वयस्योपरिष्टाद् ब्रह्मवर्चसप्राप्तिः। अत्र
मीमांसातृतीयाध्यायस्य षष्ठपादे चिन्तितम्।

संस्कृते पवमानेष्ट्या वह्नौ सेष्टिर्नवेष्टयः।
वह्नौ तत्संस्कृते कार्य्याश्चोदकस्यानुरोधतः॥
चोदकः पवमानेष्टौ न तां प्रापयितुं प्रभुः।
अनङ्गत्वेऽप्यसिद्धिभ्यां दृष्टयस्तदसंस्कृते॥

पवमानादीष्टिभिराहवनीयाद्यग्नयः संस्क्रियन्ते। संस्कृतेष्व-
ग्निहोत्रदर्शपूर्णमासा हि क्रतवः प्रवर्त्तन्ते। तथा सति विमताः
पवमानेष्टयः ताभिरिष्टिभिः संस्कृते वह्नौ कार्य्या दृष्टित्वादि-
तरेष्टिवत् चोदकस्यैवं सत्यनुगृहीतो भवति। एताभिरिष्टिभिः
संस्कृते वह्नौ प्रकृत्यनुष्ठानादिति प्राप्ते ब्रूमः। यद्यपि पवमा-
नेष्टिर्विकृतिः, तथापि चोदको न तस्यां पवमानेष्टौ पवमाने-
ष्टिभिः संस्कृते वह्नौ तां पवमानेष्टिमतिदेष्टुं प्रभवति। प्रकृतौ
प्रयाजादिपवमानेष्टेरङ्गत्वाभावात्। किञ्च एतस्याः पवमानेष्टेः
संस्कृताग्निसिद्ध्यर्थं पवमानेष्ट्यन्तराङ्गीकारे तत्रापि तथेत्यन्व-